

הפסע בו הוא הפך עד

אמרתי לשד לכסות את הילדה, והכל חזר כמו שהיה קודם. יותר לא ראיתי כלום. ★ ★ ★

בחולות בקיסריה

סיפור נשמע משונה מאד. הוא נשמע משונה כפליים, כי באיש שסיפר אותו לא ניכרו כל סימני שיגעון. להיפך, יעקוב עודי — שנחשב לראש המשפחה כולה — נשמע שקול ואחראי.

הוא קבלן בניין, מרחיק יפה ועוזר ליתר בנייה משפחה. הוא גם האדם האינטליגנטי ביותר במשפחה. אולי מסיבות אלה לא צחקתי, אלא אמרתי ברצינות: „אם כן, אז אין בעיות. צריכים לחפש את הילדה לאורך שפת הים, מול כפר סבא.“

„למה דווקא מול כפר סבא?“ השיב עודי, „ואולי בנתניה, ואולי בקיסריה.“

שמעתי את הסיפור ביום החמישי, השני בספטמבר, בשעה שש בערב. ביום השישי אחריהם צהריים קיבלה משטרת חדרה הודעה על מציאת הגופה בחולות קיסריה.

היא נמצאה במקום המתואר עליידי יעקוב עודי: בין כביש חדרה-חיפה לשפת הים, קרוב יותר לכביש. היא שכבה על גבעה קטנה, מכוסה חול, במרחק מעץ גדול. מצבה של הגופה היה בדיוק כפי שתואר

חשוב - ואולי מכריע

קטנה אחרת, שיצאה לחיפושים ביום השישי בבוקר. לחוליה זאת השתייכו סבה של הילדה, מרדכי אלימלך, בן-זקוניו, שמעון, ודוד, דה של אסתר הקטנה יעקוב עודי. החוליה פעלה בפיקודו של הדוד.

למחרת סיפר לי שמעון אלימלך (13) על מהלך חיפושיהם:

„יצאנו מהבית בשעה שבע בבוקר. לא היה לנו כל רכב. לדוד יעקוב אין מכונית, והוא אפילו אינו יודע לנהוג. נסענו ב-אוטובוסים.“

„בהתחלה נסענו להרצליה, אבל שם לא חיפשנו הרבה. אולי חצי-שעה. לא יותר. הדוד יעקב אמר שאסתר לא יכולה להיות פה.“

„אז שוב נסענו באוטובוס לנתניה. שם חיפשנו קצת יותר. היה חם, אבל הדוד יעקוב לא רצה להפסיק, וישר מנתניה נסענו לקיסריה.“

„ירדנו בהצטלבות בכביש הראשון שיורד

שמעון בן ה-13 מספר על מציאת הגופה. „בכינו קצת, והדוד נפל על האדמה ואז מצא את הנעליים שלה.“

העד

לשפת-הים. הלכנו קצת בכביש הצדדי ה-זה, ולא ירדנו ממנו. עד שהדוד יעקוב אמר שמוכרחים לרדת מהכביש, כי צריך להיכנס לחוף החולות.

(המשך בעמוד 20)

חירה במקום הפסע

הגופה נערכו חיפושים קפדניים. שני הפועלים

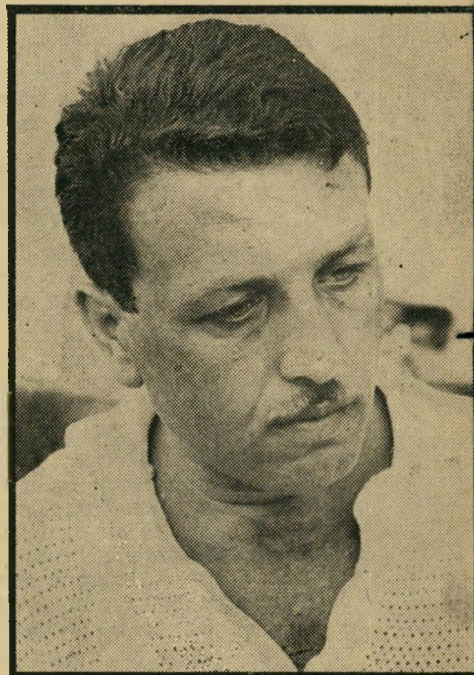
סביבה הקרובה לבית. המלאכה היתה קשה במיוחד, כי בשכונה נמצאים הרבה בתים בשלבים שונים של בניה. השוטרים נאלצו לעבור בכל בית, מיסודותיו ועד גגו. כל פרדס בסביבה נסרק בקפדנות.

החיפושים פסקו בשעה 2.30 בלילה, חודש שו שוב כעבור שעותיים. הפעם היה כוח המשטרה מוגבר, כלל 200 שוטרים. אליהם צורפו כ-100 תלמידים מתנדבים מבית-ספר אורט.

השוטרים והתלמידים התארגנו בשרשרות, ופתחו בסריקת השטחים במעגלים גדלים והולכים שבמרכזם בית משפחת אלימלך. באותו יום הצטרפו לחיפושים כלבי-המשטרה, כוחות או"ם ומשטרת ירדן, שהיפשה

חצי דחמניה יבשה

מה שלא הצליחו לגלות מאות שוטרים ומתנדבים, הצליחה לעשות חוליה

יעקוב עודי מספר: „ראי! תי אותה! ראיתי אותה כמו שנכשיו אני רואה אותך. היא חנוקה.“

החשוד

בסיפורו של עודי, את הגופה מצא יעקוב עודי בעצמו.

★ ★ ★

התלמידים המתנדבים

רבע שעה אחרי השיחה בחצר ביתה של משפחת אלימלך הייתי כבר בתחנת המשטרה בכפר סבא. את החלק הראשון של הסיפור החלטתי לשמור לעצמי. החלטתי גם לשמור בינתיים בסוד את שמו של המספר. למפקד התחנה סיפרתי רק על תיאור מצבה של הילדה, ועל מקום הימצאה. „הם הלכו בוודאי למגיד-עתידות“, צחק הקצין בתשובה. מיד אחרי זה הרצין: „תור זה רבה בעד הרמו. המשטרה לוקחת בחשד בון את כל הרמוזים, אפילו הקלושים ביותר.“

אך המשטרה לא לקחה הפעם בחשבון את הרמוז הקלוש. ביום השישי נפתח שלב חדש בחיפושים. הפעם הם נערכו בי-טוח ארוך יותר מאשר בימים הראשונים. לפעולה יצאו גיפים שנערכו בארבעה כיוונים עיקריים: כפר סבא-גליליה; כפר סבא-איוור-התעשיה; כפר סבא-טירה; כפר סבא-כביש השרון, עד תל-מונז. היה זה היום הרביעי לחיפושים, ולאיש — פרט להוריה של אסתר — לא היה ספק ש-אסתר כבר אינה חיה.

המשטרה פתחה בפעולה נמרצת מיד לי-אחר קבלת ההודעה, בשעה 6 ביום השישי שער. כחצי-שעה לאחר-מכן התייצבו כארבעים שוטרים ליד הבית ממנו יצאה הילדה למסעה האחרון. הם פתחו בחיפושים ב-

נראה בדיוק כמו שתיאר אותו יעקוב עודי לכתב העולם הזה רן כיסלו. הוא נמצא בין הכביש לשפת-הים. הגופה מונחת על הגבעה (2), ב-קירבת העץ (1), שחלקו העליון נראה מאחורי הגבעה. התאמת הפרטים היה בה כדי לזעזע את כתב וצלם המערכת, ששמעו יחד את סיפורו של החשוד, והגיעו למקום-הפסע לאחר שהגופה נמצאה.

מקום הפסע